

konanie pozostałych kar należy do kompetencji właściwych organów.

§ 26. Karę dyscyplinarną wpisuje się w aktach osobowo ukaranego.

§ 27. 1. Koszty postępowania dyscyplinarnego ponosi ukarany, a w innych przypadkach — Skarb Państwa.

2. Sąd Dyscyplinarny ma prawo, uwzględniając stosunki majątkowe ukaranego, zwolnić go od zwrotu kosztów postępowania w całości lub części.

§ 28. 1. Wznowienie postępowania dyscyplinarnego na niekorzyść obwinionego może nastąpić na wniosek Prezesa Izby Wojskowej, jeżeli postępowanie przed Sądem Dyscyplinarnym nie zostało wszczęte lub wydanie wyroku nastąpiło wskutek przestępstwa albo jeżeli w ciągu pięciu lat wyjdą na jaw nowe okoliczności lub dowody, które mogą uzasadniać ukaranie lub wymierzenie kary surowszej.

2. Wznowienie postępowania na korzyść ukaranego może nastąpić na jego wniosek, a w razie jego śmierci — na wniosek małżonka lub krewnych w linii prostej albo na wniosek Prezesa Izby Wojskowej.

§ 29. W kwestii wznowienia postępowania orzeka Sąd Dyscyplinarny; jeżeli zostało ono zakończone orzeczeniem Izby Wojskowej, orzeka Izba Wojskowa w takim samym składzie.

Rozdział 4.

Zezwolenie na wszczęcie postępowania karnego.

§ 30. 1. Z wnioskiem o wydanie zezwolenia na wszczęcie postępowania karnego przeciwko sędziemu występuje do Sądu Dyscyplinarnego właściwy prokurator.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, rozstrzyga niezwłocznie Sąd Dyscyplinarny na posiedzeniu w składzie trzech sędziów.

§ 31. 1. W posiedzeniu bierze udział prokurator wojskowy wyznaczony przez Naczelnego Prokuratora Wojskowego.

2. Sąd Dyscyplinarny może wezwać i wysłuchać na posiedzeniu sędziego, przeciwko któremu ma być wszczęte postępowanie karne, a także pokrzywdzonego.

3. Jeżeli przeciwko sędziemu, o którym mowa w ust. 2, toczy się równocześnie postępowanie dyscyplinarne, w posiedzeniu bierze udział również rzecznik dyscyplinarny.

§ 32. 1. Zażalenie prokuratora lub rzecznika dyscyplinarnego na postanowienie Sądu Dyscyplinarnego odmawiające zezwolenia na wszczęcie przeciwko sędziemu postępowania karnego rozpoznaje Izba Wojskowa na posiedzeniu w składzie trzech sędziów Izby Wojskowej.

2. W posiedzeniu udział prokuratora jest obowiązkowy. Prawo wzięcia udziału w posiedzeniu ma sędzia, przeciwko któremu ma być wszczęte postępowanie karne, oraz rzecznik

dyscyplinarny, jeżeli zachodzi przypadek określony w § 31 ust. 3.

Rozdział 5.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 33. Pierwsze wybory członków Sądu Dyscyplinarnego przeprowadza się w ciągu jednego miesiąca od dnia wejścia w życie uchwały.

§ 34. Jeżeli obwiniony w toku postępowania dyscyplinarnego zostanie zwolniony ze służby sędziowskiej, postępowanie toczy się dalej, przy czym — w razie przejścia obwinionego do innej służby państwowej albo do adwokatury lub podjęcia pracy w jednostce gospodarki społecznej, w organizacji lub instytucji społecznej — Sąd Dyscyplinarny przesyła orzeczenie w jego sprawie nowej władzy przełożonej.

§ 35. 1. Jeżeli miejsce pobytu obwinionego jest nieznane i nie da się go bez szczególnych trudności ustalić, wszelkie pisma doręcza się jego obrońcy, którego w razie potrzeby należy wyznaczyć z urzędu.

2. W razie wydania orzeczenia o ukaraniu w warunkach określonych w ust. 1, obwiniony może w ciągu miesiąca od daty, kiedy się o nim dowiedział, zażądać wznowienia postępowania, choćby nie zachodziły do tego warunki określone w § 28 ust. 1.

3. Przepis § 28 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 36. Czynności członków Sądu Dyscyplinarnego, rzecznika dyscyplinarnego, obrońcy oraz protokolanta są czynnościami służbowymi.

§ 37. 1. Żołnierze i pracownicy cywilni, wyznaczeni w charakterze świadków lub biegłych albo powołani do współdziałania w postępowaniu dyscyplinarnym poza zwykłym miejscem służbowym, otrzymują należności przewidziane w przepisach wojskowych o należnościach w razie podróży służbowej.

2. Osoby nie wymienione w ust. 1, a wezwane do współdziałania w postępowaniu dyscyplinarnym albo wezwane w charakterze świadków lub biegłych, otrzymują należności przewidziane w przepisach o należnościach świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym.

3. Przepis ust. 1 stosuje się również do obwinionego, jeżeli postępowanie przed Sądem Dyscyplinarnym nie zostało wszczęte albo obwiniony został niewinny lub postępowanie zostało umorzone.

§ 38. Orzeczenie dyscyplinarne można podawać za zezwoleniem Prezesa Izby Wojskowej do wiadomości osób nie biorących udziału w postępowaniu jedynie po jego uprawnieniu się.

§ 39. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

207

UCHWAŁA Nr 191 RADY MINISTRÓW

z dnia 15 lipca 1972 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie czynów społecznych oraz pomocy Państwa w ich organizowaniu i realizacji.

Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 307 Rady Ministrów z dnia 13 września 1966 r. w sprawie czynów społecznych oraz pomocy Państwa w ich organizowaniu i realizacji (Monitor Polski Nr 56, poz. 272 i z 1970 r. Nr 10, poz. 85) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 1 ust. 3 dodaje się pkt 7 w brzmieniu:
„7) środki funduszu gromadzkiego pochodzące z kwoty przekraczającej stawkę wynoszącą 2% przychodowości ustalonej dla celów podatku gruntowego.”;
- 2) w § 2 ust. 2 dodaje się pkt 5 i 6 w brzmieniu:
„5) budowy urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych,
6) budowy placówek i urządzeń kulturalnych.”;

- 3) w § 4 ust. 1 dodaje się na końcu zdanie w brzmieniu: „Prezydium powiatowych rad narodowych mogą w uzasadnionych przypadkach — zwłaszcza przy budowie ośrodków zdrowia, mostów na drogach lokalnych, dróg lokalnych o nawierzchni twardej ulepszonej, mieszkań dla nauczycieli na wsi oraz placówek i urządzeń kulturalnych — wyrazić zgodę na zwiększenie pomocy finansowej ze środków budżetowych i pozabudżetowych na realizację zadania wykonywanego w ramach czynu społecznego do 70% wartości tego zadania, pod warunkiem nieprzekroczenia 50% udziału tej pomocy na realizację wszystkich zadań w powiecie.”
- 4) w § 6 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

- „3. Na realizację zadań inwestycyjnych wykonywanych w oparciu o środki funduszu gromadzkiego i czynu społecznego — w szczególności w zakresie budowy ośrodków zdrowia, mostów i dróg o nawierzchni twardej oraz budowy i rozbudowy szkół i mieszkań dla nauczycieli — mogą być przydzielane środki budżetowe (§ 3 ust. 2) w wysokości równej wartości środków (robocizna, środki materiałowe i pieniężne) świadczonych przez ludność w czynie społecznym. Do środków pieniężnych ludności zalicza się również środki, o których mowa w § 1 ust. 3 pkt 7.”
- § 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

208

UCHWAŁA Nr 203 RADY MINISTRÓW

z dnia 21 lipca 1972 r.

w sprawie udzielania dodatkowych dni wolnych od pracy w 1972 r.

Na podstawie art. 1 i 5 dekretu z dnia 20 lipca 1972 r. o dodatkowych dniach wolnych od pracy (Dz. U. Nr 29, poz. 203) Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. W roku 1972 pracownicy uspołecznionych zakładów pracy mogą otrzymać dwa dodatkowe dni wolne od pracy niezależnie od niedziel i dni ustawowo wolnych od pracy. W miarę możliwości dodatkowe dni wolne powinny być udzielone w soboty.

2. Udzielanie dodatkowych dni wolnych od pracy następuje przez odpowiednią zmianę wymiaru czasu pracy w dniach poprzedzających dodatkowe dni wolne.

3. Dodatkowe dni wolne od pracy, o których mowa w ust. 1, nie przysługują:

- 1) pracownikom, którzy obecnie korzystają z dodatkowych dni wolnych od pracy udzielonych w systemie czterybrygadowej organizacji pracy, w pracy trzyzmiánowej ze zlikwidowaną trzecią zmianą w soboty lub innych systemach organizacyjnych czasu pracy, przewidujących udzielanie pracownikowi dodatkowych dni wolnych,
- 2) pracownikom korzystającym z urlopów wypoczynkowych dłuższych niż 26 dni roboczych (z wyłączeniem urlopów dodatkowych udzielanych z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia),
- 3) pracownikom sezonowym.

§ 2. Warunkiem wprowadzenia dodatkowych dni wolnych od pracy według zasad, o których mowa w uchwale, jest:

- 1) wykonanie planu produkcji i usług;
- 2) uzyskiwanie założonych relacji ekonomicznych i wyników finansowych;
- 3) nieprzekroczenie planowanego funduszu płac;
- 4) usprawnienie organizacji pracy umożliwiające racjonalne wykorzystanie czasu i kwalifikacji pracowników.

§ 3. Udzielenie dodatkowego dnia wolnego dla określonej grupy pracowników (całego zakładu pracy, wydziału, oddziału, brygady, zespołu itd.) może nastąpić po uprzednim wyrównaniu czasu nie przepracowanego z tytułu udzielanego dodatkowego wolnego dnia przez odpowiednią zmianę wymiaru czasu pracy.

§ 4. 1. Decyzję o udzielaniu w zakładzie pracy dodatkowych dni wolnych od pracy podejmuje kierownik zakładu pracy w porozumieniu z radą zakładową po stwierdzeniu, że dokonane przygotowania organizacyjne zapewniają reali-

zację planowych zadań, a udzielanie dodatkowych dni wolnych w zakładzie pracy nie koliduje z działalnością innych jednostek gospodarki oraz zaspokajaniem potrzeb społeczeństwa.

2. Kierownik zakładu pracy w porozumieniu z radą zakładową:

- 1) wyznacza terminy udzielania dodatkowych dni wolnych,
- 2) określa zakres i terminy zmian w rozkładzie czasu pracy dla całej załogi zakładu pracy lub określonych grup pracowników,
- 3) zawiadamia wszystkich pracowników o dokonanych ustaleniach w sposób przyjęty w danym zakładzie pracy co najmniej na tydzień przed wprowadzeniem zmian.

§ 5. 1. Dodatkowe dni wolne od pracy przysługują wyłącznie w terminach z góry ustalonych. Pracownikom, którzy z powodu urlopu, choroby lub innych przyczyn dni tych nie mogli wykorzystać w wyznaczonych terminach, nie przysługują w zamian inne dni wolne od pracy ani żadne rozszczenia z tego tytułu.

2. Jeżeli na polecenie zakładu pracy pracownik wykonywał pracę w dniu wyznaczonym dla niego jako dzień wolny od pracy, a przepracował dni, w których następuje wyrównywanie czasu nie przepracowanego (§ 3), powinien otrzymać dzień wolny od pracy w innym terminie. Nie dotyczy to kierowników zakładów pracy, ich zastępców oraz głównych księgowych.

3. Dodatkowy dzień wolny od pracy nie przysługuje pracownikowi, który przed tym dniem opuścił pracę bez usprawiedliwienia bądź który nie został dopuszczony do pracy z powodu stanu nietrzeźwości.

§ 6. Zobowiązuje się Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych do wydawania wytycznych dotyczących udzielania dodatkowych dni wolnych od pracy oraz koordynacji prac w tym zakresie.

§ 7. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym udzielanie dodatkowych dni wolnych od pracy w spółdzielczych zakładach pracy na zasadach określonych niniejszą uchwałą.

§ 8. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, zainteresowanym ministrom (kierownikom urzędów centralnych) oraz prezydentom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”. Zakład nr 1. Warszawa, ul. Tamka 3.